

Simboluri ale harului în veșmintele marelui-preot

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește:
Ex. 32,1-6; Lev. 21,7-24; 22,1-8; Ex. 28; Apoc. 21,12-14; Evr. 4,14.15.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2,9)

Studiul 5

Un mare adevăr susținut de Reforma protestantă este cel care poartă denumirea de „preoția tuturor credincioșilor”. Ideea aceasta se bazează în special (dar nu numai) pe textul de mai sus – toți creștinii sunt „preoți” înaintea lui Dumnezeu, deoarece Îl au ca Mijlocitor pe Domnul Isus și nu mai au nevoie de mijlocitori pământești (așa cum se întâmplă în alte sisteme religioase) între ei și Dumnezeu. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Tim. 2,5)

Vechiul sistem al jertelor și al preoției levitice instituit de Dumnezeu și-a găsit împlinirea în viața, moartea, învierea și lucrarea de slujire ca Mare-Preot a lui Isus. Preoția levitică a fost înlocuită cu un nou sistem, în care fiecare dintre noi face parte dintr-o „preoție împărătească”.

Săptămâna aceasta, vom studia hainele purtate de preoții din vechiul sistem și vom învăța ce înseamnă să fim preoți în noul sistem.

Isus a afirmat cât se poate de clar: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12,48). Este exprimat aici un principiu profund pe care noi, ca adventiști, cărora ni s-au încredințat atât de multe adevăruri, am face bine să îl luăm în serios. Dacă ar fi să comparăm adevărurile acestea cu atâtea doctrine false care există: chinul veșnic în iad, sărbătorirea duminicii în locul Sabatului, cele 144 000 de fecioare evreice care vor predica Evanghelia, apoi răpirea secretă care va avea loc în timpul domniei lui Antihrist, ne-am da seama ce comori deținem!

Pornind de la acest principiu, putem înțelege de ce păcatul lui Aaron a fost foarte grav.

1. Avea Aaron vreo scuză pentru participarea la acea apostazie fățișă? Exod 32,1-6

Apostazia în sine era foarte gravă, însă a fost și mai condamnată, pentru că Aaron însuși a participat activ. Să ne gândim la toate privilegiile pe care le avusese: el a fost cu Moise încă de la început (Ex. 4,27-30); a fost purtătorul de cuvânt al lui Moise înaintea faraonului (Ex. 7,1); el a aruncat toiagul care s-a transformat în șarpe (vers. 10); a lovit apele care s-au transformat în sânge (vers. 20); a făcut parte dintr-un grup restrâns, care s-a putut apropia de Domnul într-un mod special (Ex. 24,9,10). Pe scurt, Aaron s-a bucurat de niște privilegii pe care numai puțini oameni le-au avut. Totuși, când a fost supus testului, el a căzut lamentabil.

Însă ceea ce s-a întâmplat mai departe ne uimește: Dumnezeu l-a iertat de păcatul lui și, în cele din urmă, i-a îngăduit să poarte veșmintele sfinte, fiind primul mare-preot al poporului legământului și devenind astfel primul simbol al lucrării de mare-preot a lui Isus Însuși (Evr. 8,1). Cu alte cuvinte, deși s-a făcut vinovat de un păcat teribil, Aaron a fost beneficiarul harului răscumpărător al lui Dumnezeu, un har atât de mare, care nu numai că i-a adus iertare, ci i-a îngăduit și să preia o slujbă sfântă, care exprimă în esență harul, îndurarea și iertarea lui Dumnezeu. De aceea viața lui Aaron este o ilustrare specială a îndurării și a răscumpărării pe care toți le avem la dispoziție prin Hristos.

Ai eșuat vreodată (poate chiar lamentabil) când ai vrut să trăiești la înălțimea idealului care ți-a fost încredințat? Ce poți învăța din viața lui Aaron?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să identifice trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu așa cum sunt ele ilustrate de slujba preotească a lui Aaron și de veșmintele lui.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să devină conștienți de sfințenia și de puritatea de care Dumnezeu așteaptă să dăm dovadă în calitate de preoți și oameni sfinți.

La nivel practic: Să Îl accepte pe Hristos ca Mare-Preot și să primească iertarea și curățirea oferite de El, precum și puterea de a duce o viață sfântă.

SCHIȚA STUDIULUI

Studiu 5

I. Cunoștințe: O preoție împărătească

- A. Ce aspecte din slujba de preot a lui Aaron ne trimit cu gândul la Isus și la lucrarea Sa de Mare-Preot?
- B. Ce ne spun veșmintele lui Aaron, și mai ales pieptarul, despre planul lui Dumnezeu ca Israel să fie reprezentantul Său în lume? Dar despre lucrarea lui Hristos ca Mare-Preot?

II. Sentimente: Curați și sfinți

- A. Prin ce trebuia Aaron să reprezinte slava și frumusețea lui Dumnezeu?
- B. Ce impresie creează asupra noastră frumusețea deosebită a veșmintelor preoțești?

III. Practic: Hristos, Marele nostru Preot

- A. Ce suntem chemați să facem ca răspuns la lucrarea lui Hristos de Mare-Preot?
- B. Ce face El în favoarea noastră?
- C. Fiind o preoție împărătească și un popor sfânt, cum putem noi să reprezentăm slava, sfințenia și desăvârșirea lui Dumnezeu?

Rezumat: Slujba preotească a lui Aaron și veșmintele sale ne vorbesc despre lucrarea lui Hristos în favoarea noastră. El ne-a purtat păcatele, dar totodată ne-a pus în legătură cu sfințenia și curăția lui Dumnezeu.

2. Ce îi poruncise Domnul lui Moise cu privire la preoție? Ex. 28,1

Preoția levitică a fost stabilită în timpul umblării lui Israel prin pustie și avea să dureze peste o mie cinci sute de ani. Este adevărat că ideea de „preoție pentru Domnul” exista de multă vreme (vezi Gen. 14,18), însă stabilirea preoției levitice a arătat mai clar care era scopul ei.

După cum am văzut ieri, Aaron a fost ales de Domnul (în ciuda păcatului său mare) ca prim conducător al acestei preoții. Aceasta ne arată că preoții trebuiau să simtă împreună cu poporul pe care îl reprezentau înaintea lui Dumnezeu, fiindcă tocmai acesta era rolul lor: să fie reprezentanți sau mijlocitori între oameni și Dumnezeu. Aaron, ca ființă umană căzută, se regăsea cu ușurință în fiecare om pe care urma să-l reprezinte. Cine era el să-i judece pe alți păcătoși, când el însuși nu era nici pe departe un sfânt?

Totodată preoția era o onoare sacră, iar preoții trebuiau să fie simbolul sfințeniei și al purității, întrucât ei urmau să se înfățișeze înaintea Domnului în locul poporului. Ei trebuiau să fie sfinți, altfel, ce rost mai avea preoția? Ei trebuiau să fie deosebiți nu doar de dragul de a fi altfel, ci deosebiți în sensul că, deși recunoșteau că erau aproape de aceia pe care îi reprezentau, ei erau totuși diferiți de popor.

3. Ce lucruri li se cereau preoților? Ce însemnau aceste cerințe? Lev. 21,7-24; 22,1-8

Deși ne este greu să înțelegem aceste restricții, un lucru este cert: preoția trebuia să fie deosebită, sacră, specială. Preoții Îl reprezentau pe Isus Hristos, iar slujba lor trebuia să simbolizeze, prin „umbre” și simboluri, lucrarea Sa în favoarea noastră.

Ar trebui să fim deosebiți de oamenii din jurul nostru? Dacă da, de ce și în ce privințe?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Preoții din Vechiul Testament alcătuiau un grup deosebit de oameni care erau consacrați într-un mod special lui Dumnezeu. Ei puteau fi identificați cu ușurință după hainele lor unice și simbolice. Și noi, creștinii, suntem preoți și ar trebui să fim recunoscuți după lucrarea îndeplinită de Hristos în noi.

Pentru instructor: Accentuează asemănările dintre veșmintele speciale, purtate de preoți în slujba lor înaintea lui Dumnezeu și haina simbolică a neprihănirii lui Hristos, care ne permite să venim înaintea lui Dumnezeu în starea noastră de oameni păcătoși.

În 1972, jurnalistul David Halberstam a publicat cartea *The Best and the Brightest [Cei mai buni și cei mai inteligenți]*, în care vorbește despre arhitecții politiciii Statelor Unite în Vietnam de la începutul anilor 1960. Titlul se referă la faptul că acești oameni primiseră cea mai bună educație în cele mai bune instituții de învățământ superior. Înainte de implicarea lor în războiul din Vietnam, cei mai mulți dintre ei obținuseră rezultate remarcabile în afaceri, în activitatea diplomatică și academică. Întrebarea lui Halberstam era următoarea: Atunci de ce politicile formulate și aplicate de ei s-au dovedit a fi dezastruoase?

Dacă studiem istoria biblică, observăm că Dumnezeu alege rareori să lucreze prin „cei mai buni și cei mai inteligenți”. Iar atunci când „cei mai buni și cei mai inteligenți” dau greș, se confirmă faptul că nu sunt chiar atât de buni și de inteligenți. Exemple: regele Saul, Iuda și Solomon. Cei mai buni slujitori ai Domnului nu au avut un început foarte promițător. Moise a comis o crimă în urma unui acces de mânie, a fugit în deșert și a încercat să scape de misiunea care îi fusese încredințată. Iona a preferat să fugă cât mai departe cu putință, decât să-și înfrunte frica și bigotismul. Pavel era un persecutor și un instigator la răscoală.

Noi nu facem parte dintre „cei mai buni și cei mai inteligenți”. Iar dacă suntem socotiți printre aceștia, este doar pentru că standardul a fost coborât foarte mult. Preoția împăratească a lui Dumnezeu este alcătuită din păcătoși pocăiți și vindecați, care și-au dat seama că au nevoie de haina harului și a neprihănirii lui Hristos.

De discutat: Ce înseamnă faptul că noi, creștinii, suntem preoți ai lui Dumnezeu? Ce concepție ar trebui să avem despre noi și despre rolul nostru în lume?

4. Ce veșminte urmau să poarte preoții? Exodul 28,4

Dacă studiem Sanctuarul pământesc, observăm că niciun lucru din el nu este la întâmplare. Dumnezeu le-a dat preoților îndrumări clare cu privire la slujbele lor. Același lucru este valabil și în cazul veșmintelor pe care preoții trebuiau să le poarte. Toate articolele de îmbrăcăminte respectau îndrumările Sale precise.

5. Ce lecții spirituale putem desprinde din descrierea hainelor care trebuiau făcute pentru Aaron, marele-preot, și pentru preoți, în general? Exodul 28

„Modelul veșmintelor preoțești i-a fost arătat lui Moise pe munte. Au fost specificate toate articolele de îmbrăcăminte pe care marele-preot urma să le poarte și modul în care ele trebuiau confecționate. Aceste veșminte au fost dedicate unui scop deosebit de solemn. Prin ele se făcea referire la caracterul Aceluia care era simbolizat – Domnul Isus Hristos. Ele îl acopereau pe preot cu slavă și frumusețe și vorbeau despre onoarea slujbei lui. Când le purta, preotul se înfățișa ca reprezentant al lui Israel, arătând prin veșmintele sale slava pe care Israel trebuia să o descopere lumii ca popor ales de Dumnezeu.” – Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 7 iunie 1900

De-a lungul vremii, s-a scris foarte mult despre presupusa semnificație și despre simbolismul fiecărei culori, fiecărui material, fiecărei pietre prețioase, fiecărui lănțișor etc. Oricare era semnificația fiecăruia dintre aceste aspecte, toate acestea împreună trebuiau să reprezinte desăvârșirea, sfințenia, frumusețea și meritele marelui Model, Isus, Marele nostru Preot adevărat, care slujește în Sanctuarul din cer (Evr. 8,1.2).

De asemenea, textele ne transmit ideea că preoții *purtau* diferite lucruri (Ex. 28,12.29.30.38.42.43). Aceasta este bineînțeles o temă esențială a Planului de Mântuire, pe care îl ilustrau preoția și Sanctuarul: ideea că Domnul Isus, Înlocuitorul nostru, a purtat păcatele noastre și a luat asupra Sa pedeapsa pentru ele. Toate acestea erau prefigurate prin intermediul slujbelor din Sanctuar și prin veșmintele preoților, toate fiind simbolurile caracterului și ale lucrării Mântuitorului în favoarea noastră.

2. APROFUNDEAZĂ!

Pentru instructor: Compară misiunea și îndatoririle preoților din Vechiul Testament cu misiunea și îndatoririle noastre, ca membri ai bisericii.

Comentariu biblic

I. „Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt”

(Recitește împreună cu grupa Geneza 14,18-20.)

Episodul relatat în Geneza 14,18-20 este unul dintre cele mai interesante din Vechiul Testament. Cine era Melhisedec? Din ce țară era? Ce fel de preot era el? Era el reprezentantul unei preoții premergătoare preoției levitice?

Numele *Melhisedec* ne ajută să înțelegem cine era acest om. Rădăcina semitică a numelui său înseamnă „împărat sfânt [neprihănit, drept]”. Ni se spune că el era împărat și totodată preot al Salemului, loc identificat de cercetători ca fiind Ierusalimul. Creștinii de la Pavel înainte (Evrei 7,1-3) îl consideră a fi un simbol al lui Hristos, care este singurul vrednic de a fi socotit un „împărat sfânt”. În concepția evreilor, regele își exercita autoritatea sub puterea lui Dumnezeu, însă rareori s-a întâmplat să fie așa. În tradiția biblică, nu există ideea că regele ar fi un semizeu, așa cum credeau popoarele antice din vecinătatea Israelului. Chiar și David, care era socotit un simbol al lui Mesia, nu a putut fi prezentat ca un om sfânt. Dar Melhisedec era un „împărat sfânt”, la fel ca Hristos.

Melhisedec era și „împăratul Salemului”, titlu care înseamnă literal „împăratul păcii”. Titlul acesta se potrivește cu un alt nume dat lui Hristos: „Domnul păcii”.

În general, noi presupunem că, în perioada aceea, numai Avraam I se închina lui Dumnezeu, însă menționarea despre Melhisedec contrazice această idee. Melhisedec nu avea nicio legătură cu Avraam sau cu strămoșii lui; totuși, nu știm cum și de ce, dar Avraam a știut cine este și i-a recunoscut autoritatea.

De discutat: În Evrei 7,3, ni se spune că Melhisedec nu avea „spîță de neam”. Nimic din ceea ce era el nu putea fi pus pe seama strămoșilor, a originii sau a realizărilor lui. Ce ne spune aceasta despre mântuirea noastră și despre includerea noastră în preoția împărătească a lui Hristos, adică în biserica Sa?

II. Urim și Tumim

(Recitește împreună cu grupa Exod 28,15-30.)

Cuvântul din Exodul, care a fost tradus prin „pieptar”, înseamnă de fapt „buzunar” sau „săculeț”, probabil fiindcă acolo erau păstrate Urim și

Dintre toate veșmintele și podoabele preoțești, pieptarul judecății (Ex. 28,15), care trebuia purtat de marele-preot, era lucrat cu cea mai mare minuțiozitate și grijă. Celelalte articole erau ca un fundal pentru acest articol sacru al veșmintelor preoțești. Mai bine de o treime din capitol (Ex. 28,15-30) este dedicată descrierii modului de confecționare a acestei podoabe sacre. Acest fapt ne arată că pieptarul avea o importanță deosebită în lucrarea marelui-preot în Sanctuar.

6. Ce simboliza fiecare piatră prețioasă? Ex. 28,15-30. Ce înseamnă faptul că marele-preot trebuia să poarte „pe inima lui numele fiilor lui Israel”? Vers. 29; vezi și Apoc. 21,12-14.

Studiu 5

Aici apare din nou ideea că marele-preot, ca simbol al Domnului Isus, purta pe piept numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Cuvântul ebraic pentru *a purta* este des întâlnit în Vechiul Testament cu referire la purtarea păcatului, un lucru pe care preoții trebuiau să-l facă în cadrul slujbelor lor (Lev. 10,17; Ex. 28,38; Num. 18,1.22.23). Deși aici este folosit în sensul purtării numelor fiilor lui Israel, ideea este asemănătoare: copiii lui Israel trebuie să depindă cu totul de Dumnezeu care îi iartă, îi susține și le dă puterea de a duce viața sfântă pe care El o așteaptă de la ei (Fil. 4,13).

Demn de observat este și faptul că preotul trebuia să poarte numele fiilor lui Israel *pe inima lui*. Inima este un simbol des întâlnit în Biblie (și în multe culturi) pentru a reprezenta dragostea, în cazul acesta, dragostea și bunătatea Domnului față de copiii Săi.

Un alt fapt important este acela că fiecărei seminții îi corespundea o anumită piatră prețioasă, cu aspectul și calitățile ei specifice, care o deosebeau de celelalte, făcând astfel referire la unicitatea fiecărei seminții (vezi Geneza 49). Comentatorii consideră că pietrele prețioase scot în evidență nu numai deosebirile și trăsăturile specifice celor douăsprezece seminții sau ale celor doisprezece apostoli (Apoc. 21,14), ci ale bisericii în ansamblu, care este alcătuită din „pietre vii” (1 Petru 2,5). Fiecare dintre noi are o personalitate unică, un caracter unic și niște daruri unice, însă noi trebuie să fim una în scopuri prin harul Marelui nostru Preot, Isus.

Prin ce experiențe personale ai cunoscut dragostea lui Dumnezeu? Cum ți-a arătat că te poartă pe inima Lui? De ce este important să meditezi la aceste experiențe, mai ales când treci prin greutăți?

Tumim. Nu știm cu exactitate cum arătau Urim și Tumim, dar știm că erau un mijloc prin care poporul Israel primea răspuns favorabil sau nefavorabil cu privire la o acțiune.

În mod tradițional, cuvintele *Urim* și *Tumim* înseamnă „lumini” sau „desăvârșire”. Interesant este că rădăcinile acestor cuvinte par a face referire la ideea de vinovăție și de nevinovăție. Alt sens posibil este acela de *blestemat*, respectiv *nevinovat*, cu referire la starea omului înaintea lui Dumnezeu. Dacă cele două cuvinte se referă la lumină, atunci se pare că este vorba despre o lumină cercetătoare, care scoate la iveală, care alungă întunericul și răul, cum întâlnim în Ioan 3,19. Scopul lor este acela de a cerceta sau judeca oamenii ori situațiile și de a identifica adevărata lor natură. Multe popoare antice foloseau oracole sau metode de divinație pentru a primi răspuns cu privire la succesul sau insuccesul unei acțiuni. Însă Urim și Tumim se deosebesc de aceste mijloace prin faptul că răspunsul dat avea și o dimensiune morală. Singura ocazie consemnată în Biblie, în care se folosește Urim și Tumim este legată de Saul (1 Samuel 28,6).

Se pare că Urim și Tumim erau consultate pentru a stabili vinovăția sau nevinovăția unui om. Lucrul acesta se regăsește în lucrarea Domnului Isus de Mare-Preot și de Judecător al lumii. De asemenea, se așteaptă ca urmașii Lui, în calitate de membri ai preoției împărătești, să dea dovadă de judecată dreaptă sau discernământ, întrucât sfinții (adică membrii bisericii) vor judeca lumea și chiar pe îngeri (1 Corinteni 6,2.3).

De discutat: Urim și Tumim au fost rareori consultate în vremea Vechiului Testament și ne putem da seama că puteau fi folosite greșit. Cum putem să-I cerem sfat lui Dumnezeu, cum putem primi înțelepciune și discernământ de la El?

3. APLICĂ!

Pentru instructor: Folosește următoarele întrebări și activități pentru a-i ajuta pe membrii grupei să înțeleagă ce înseamnă a face parte din preoția împărătească a lui Dumnezeu în vremea noastră.

Întrebări pentru meditație

1. Rolul major al preotului era acela de a fi reprezentantul sau mijlocitorul oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Ce asemănări există între preoția aaronică și preoția lui Hristos? Ce deosebiri există? Citește Evrei 7.

2. Cum au ilustrat veșmintele preoțești și serviciile din Sanctuar evenimentele din vremea Noului Testament? Putem afirma că ele au ajutat la clarificarea și unificarea elementelor aparent disparate din Vechiul și

7. Ce speranță și ce făgăduință îți poți însuși din faptul că Marele nostru Preot este Isus? Evr. 4,14.15

Domnul Isus Se află în prezent în Sanctuarul ceresc, unde slujește ca Mare-Preot și poartă pe inima Lui acest pieptar al judecății. El „ trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi ” (Evr. 7,25) și suntem încurajați la gândul că El simte cu noi în problemele, durerile și ispitele cu care ne confruntăm. Asemenea lui Aaron, El a cunoscut, ca om, încercările, ne-cazurile și ispitele întregii omeniri; totuși, spre deosebire de Aaron, El a fost „ fără păcat ”, o deosebire esențială, întrucât pe temeiul acesta putem cere împlinirea a două făgăduințe frumoase: (1) haina neprihănirii Sale, pe care o primim prin credință și prin care putem fi socotiți desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu și (2) puterea de a birui ispita, la fel ca El.

8. Ce făgăduințe avem în Evrei 8,10-13 și cum ar trebui să se împlinească ele în viața noastră?

În acest pasaj sunt abordate ambele aspecte ale mântuirii prin Hristos, ale primirii neprihănirii Sale. Ce frumoasă este făgăduința că Domnul ne va „ ierta nelegiuirile ” și că nu-Și va mai „ aduce aminte de păcatele și fărădelegile ” noastre (vers. 12)! Ea se împlinește în dreptul celor care s-au supus prin credință lui Isus și care au cerut împlinirea făgăduințelor Sale din noul legământ, în dreptul celor care au scrisă Legea Sa în inimile lor și care ascultă de ea, nu pentru a obține mântuirea, ci fiindcă au primit-o deja. Fiind îmbrăcați în haina neprihănirii Sale, ei manifestă această neprihănire în viața lor. Acesta este în esență legământul cel nou.

Noul Testament și la adevărarea faptului că, în esență, ele sunt identice? Explică.

Întrebări aplicative

1. În descrierea biblică a veșmintelor preoțești, se insistă asupra pieptarului și asupra pietrelor prețioase care erau un simbol al poporului Israel, poporul lui Dumnezeu din vremea aceea. Prin urmare, putem afirma că preotul îi purta efectiv pe inimă pe oamenii cărora le slujea. Ce ne spune aceasta despre atitudinea pe care ar trebui să o avem față de oamenii cărora le slujim (fie ca pastori, fie ca slujbași ai comunității, fie ca prieteni)?

2. Noi suntem mijlocitori între Dumnezeu și oamenii care nu-L cunosc și suntem, prin urmare, preoți. Cum ar trebui să ne purtăm în această calitate?

4. ILUSTREAZĂ!

Pentru instructor: Harul lui Dumnezeu nu se schimbă, doar se manifestă diferit de la o epocă la alta. În perioada Vechiului Testament, Dumnezeu oferea har și iertare de păcat prin intermediul preoției aaronice. În mod inevitabil, detaliile sistemului i se par ciudate observatorului contemporan. Activitățile următoare ar trebui să-i ajute pe membrii grupei să facă legătura între ritualurile și veșmintele preoțești și Planul de Mântuire așa cum este el înfățișat prin viața, moartea și învierea lui Hristos. Alege una dintre ele.

1. Realizează o schiță a Sanctuarului ceresc (consultă pagina de internet <http://www.sdanet.org/atissue/books/27/27-23.htm>) sau caută imaginea ori schița într-o Biblie pentru studiu inductiv. Scrie în dreptul fiecărui obiect semnificația lui în Planul de Mântuire.

Încearcă să desenezi veșmintele preoțești. Explică ce înseamnă fiecare articol de îmbrăcăminte.

2. Cu o săptămână înainte de studiul acesta, încurajează-i pe membrii grupei să alcătuiască o listă cu elemente ale naturii specifice zonei (lac, râu, pădure, parc, pomi, un anume soi de plantă cultivată specifică zonei etc.) și să o prezinte la grupă. Ce adevăruri ne transmite Dumnezeu prin intermediul naturii despre harul și mântuirea Sa?

3. Încurajează-i pe membrii grupei să urmărească creșterea unei plante într-un ghiveci sau să facă o mică grădină în curtea bisericii (dacă momentul din an și clima vă permit). Plantați flori sau arbuști și urmăriți cum cresc. Acesta este, bineînțeles, un proiect pe termen lung.

Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. „Cortul și serviciile lui”; *Parabolele Domnului Hristos*, cap. „Via Domnului”; *Profeți și regi*, cap. „Poporul pierde din lipsă de cunoștință”; *Experiențe și viziuni*, cap. „Sanctuarul”; *Tragedia veacurilor*, cap. „Ce este Sanctuarul?” și „Poporul lui Dumnezeu salvat”.

„Hristos este Slujitorul adevăratului cort, Marele-Preot al tuturor celor care cred în El ca Mântuitor personal și nimeni nu-I poate lua această slujbă. El este Marele-Preot al bisericii...” – Ellen G. White, *That I May Know Him*, pag. 74

„Ar trebui să exercităm credință în fiecare zi; iar credința aceasta va crește zilnic, pe măsură ce o exercităm, pe măsură ce înțelegem că El nu numai că ne-a răscumpărat, ci ne-a iubit și ne-a spălat de păcate cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.” – Ellen G. White, *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, pag. 287

Întrebări pentru discuție

1. Citiți Apocalipsa 1,5,6, unde Isus descrie slujba Sa și apoi ne vorbește despre o mult așteptată făgăduință. Discutați expresia din versetul 6: „a făcut din noi o împărăție și preoți”.
2. Treceți în revistă celelalte articole de îmbrăcăminte ale preoților, prezentate în Exod 28. Ce lecții spirituale și ce adevăruri mai desprindem din acest pasaj?
3. Ni s-a atras atenția că e posibil să pretindem că purtăm haina neprihănirii, dar, de fapt, să nu ducem o viață de neprihănire. Cum putem să ne evaluăm motivele și faptele? Cum putem afla dacă purtăm într-adevăr haina neprihănirii sau dacă ne amăgim pe noi înșine? De unde putem ști că suntem îmbrăcați cu ea sau că, de fapt, umblăm în goliciunea îndreptățirii de sine?
4. Discutați despre ideea din secțiunea de duminică, legată de iertarea și de harul arătate față de Aaron. Deși i se încredințase o mare responsabilitate, el nu a reușit să se ridice la înălțimea ei și consecința a fost tragică. Cu toate acestea, după aceea i s-a încredințat o responsabilitate și mai mare. Ce lecție putem desprinde de aici pentru noi, ca biserică?

Puterea influenței

Samara are nouă ani și locuiește în nordul Braziliei. Părinții au învățat-o de mică să Îl iubească pe Dumnezeu și să Îi aducă slavă. Într-o zi, prin fața casei ei a trecut un vânzător de înghețată, cu țigara în gură. Samara i-a spus că fumatul face rău sănătății și Îl întristează pe Isus.

Bărbatul a aruncat țigara și a cerut să stea de vorbă cu mama fetei.

– Fata ta este foarte isteată, i-a spus el. M-a învățat că fumatul este dăunător și vreau să-ți spun că de-acum înainte nu voi mai fuma niciodată!

În zilele următoare, când trecea prin fața casei lor, bărbatul întreba:

– Unde este mica mea învățătoare?

Samara a început să-i spună acestui bărbat „Unchiule”. Tatăl ei i-a vorbit despre Isus și l-a invitat să vină la biserică. El a acceptat, dar, fiindcă locuia departe de biserica lor, tatăl i-a dat adresa unei biserici adventiste din cartierul lui. „Unchiul” s-a ținut de cuvânt și, după un timp, și-a predat inima lui Isus.

Apoi, într-o după-amiază de Sabat, Samara l-a văzut pe prispa unei case din apropiere pe un băiat pe nume Eduardo. A stat de vorbă cu el și l-a întrebat dacă el crede în Dumnezeu. Eduardo i-a spus că părinții lui nu-l mai duceau la biserică.

Atunci ea l-a invitat să vină cu ea la biserica ei. Eduardo a acceptat și a venit împreună cu fratele lui mai mic. După aceea, Samara i-a invitat să studieze Biblia împreună cu ea. Cei doi frați au fost de acord și Samara și tatăl ei le-au prezentat un set de studii biblice.

La sfârșit, Eduardo l-a primit pe Isus ca Mântuitor și a cerut să fie botezat. Samara nu primise încă botezul și a întrebat dacă poate să se boteze odată cu Eduardo. Părinții și pastorul au fost de acord și astfel cei doi prieteni s-au botezat cu aceeași ocazie.

Eduardo s-a mutat împreună cu părinții lui în alt oraș, dar păstrează legătura cu familia Samarei și le-a povestit că le vorbește altora despre dragostea lui Dumnezeu și că ține studii biblice.

Samara se bucură când le vorbește oamenilor despre dragostea lui Isus și ne mărturisește că a învățat de la părinții ei să își împărtășească credința. De curând, a ținut o predică în Sabatul dedicat copiilor și, la final, cincisprezece persoane și-au predat viața lui Isus.

Samara știe că nu contează câți ani ai când vine vorba de misiune; Dumnezeu poate să lucreze prin oricine se așază la dispoziția Sa!

Samara locuiește în nordul Braziliei.